

Vadász János

Búcsú

végül
boldog vagyok

csak a zápor
állít falhoz
embereket

élhetek élek
élünk

európa
mocskos poharában

Rombol és épít

rombol és épít a kín
apokalipszisi láng
lelked hídján süvít át
a vonat – te vagy a sín

emel nem roppant össze
léted ha fáj szemedben
semmi nem ismeretlen
tudod közel a messze

nap éget tűri szíved
nincs oltalom délibáb
minden izzó por követ

ózonos jövő nem vár
szivárvány nincs feletted
– de benned él a sugár

Kékestető

messze fölötted a hegy tetején
karcsú torony tör a kéklő égbe
kétszeresen hiú ábránd

Ikarosz legén szállni igyekszik
éter hullám-tengerét öleli
napba bukó álom-idill

mintha az ember végül értené
föld szívdobbanását szó igazát
parázsló létét menteni

körülötte tünékeny szivárvány